

1879-10-06

AFSENDER

Laura Jacobsen

MODTAGER

Carl Jacobsen

FAKTA

Type:
Brev

Sprog:
Dansk

Afsendersted:
København

Arkivplacering:
FA 2-016-00005

Emneord:
Religiositet, fromhed,
gudsfrygtighed

DOKUMENTINDHOLD

Om Carls åndelige velbefindende og nogle religiøse overvejelser.

TRANSSKRIFTION

Min Kjære Carl!

Siden jeg kom hjem, har jeg blot en Gang talt med Din Fader om Dine Anliggender. Dig har jeg ikke talt med siden 3^{die} Juni; da jeg vilde formaae Dig til i Enerum, at tale med Din Fader inden Promotionen; gid Du havde gjort det, og meget Andet, som jeg bad Dig om i Vinter men da blev Du som om alle gode Aander, havde vendt Dig Ryggen. Jeg vilde nu saa gjerne vide, hvordan det staaer til i Din Sjhæl, Du mit eneste ælskede Barn, om der ikke er kommen mere Resignation. Naar Du seer paa Ottilie og mig, har Du i Reegelen, Dit velsignede Smil, som klæder Dig saa godt, men til andre er det som oftes koldt og forhastisk, det klæder Dig ikke, det kommer ikke af det Gode, men af et bittert Sind, som tilindtetgjør

Fromheden og Ydmygheden i Din Sjhæl, og som lidt efter lidt kan faa en haard og hensynsløs Magt over Din Karakter, hvis Du ikke er opmærksom derpaa. Man fristes stadig, og det er svært at modstaa, men dobbelt svært hvis man ikke tænker, om man ikke mulig selv har fremkaldt Fristeren.-

Jeg er undertiden meget ond og bitter i mit Sind, men da jeg ikke kan taale at huse denne Bitterhed, men bliver paa det Forunderligste lægemlig syg deraf, saa tvinges jeg tit, at se det, som bedrøver og forbitrer mig fra en anden Side. Saa denne haarde Prøvelse, som et dorligt Helbred virkelig er, kan dog gjøre sin store Nytte.- Jeg veed ikke altid hvordan jeg skal faa denne anden Side frem, men saa søger jeg Ensomheden i min Stue, eller i Naturen, men jeg er hværken oplagt til at takke eller bede, men jeg gjør det alligevel, og min Villie dertil, er da saa stærk, at jeg ligesom Sangeren der synger sig op, kommer til med Varme, at takke Gud for alle de Goder

og Glæder, som jeg en stund har glemt, at jeg eiede. Jeg føler mig da som en ussel Stymper i alle Maader, men jeg faaer et Haab ved Siden deraf, at Gud vel hjælpe mig, naar jeg blot ydmyg beder ham derom; at han vil give mig saa stort Syn paa mine egne Feil, at jeg at min Villie bliver saa stærk, at jeg lægger dem af; og Underet skeer, jeg kommer for en Stund igjen til at betragte Livet fra et

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARISBERGFONDET

religiøst Standpunkt. Velsignelsen udebliver aldrig. Jeg kommer til at elske Menneskene, med Deres Dyder og Feil, fordi jeg har faaet Syn paa mine egne Mangler. Og det jeg før har følt, som en knugende Magt over mig, glider nu let over mig.

Troen, Haabet og Kjærligheden, har da seiret.

Hvad Tiden bringer, eller tager fra Dig kjære Carl, hold paa disse tre Clenodier, thi saa er Du dog i Besiddelse af den høiste Lykke, og den saligste Følelse.

Din hengivne Moder

C.M.

6/79
10

6 October 1879

L

Min kjære Carl!

Siden jeg kom hjem, har jeg blot en Gang
talt med Din Fader om Dine Antagelsen
der. Dig har jeg ikke talt med, siden Du
sagde mig, da jeg vilde formaae Dig til i Gæserum,
at tale med Din Fader i den Promotio-
nen; gid Du havde gjort det, og meget etn-
det, som jeg bad Dig om i Vinter, da blev
Du som om alle gode Stander, havde vundet
Dig Ryggen. Jeg vilde nu faa gjerne
vide, hvordan det staaer til i Din Skol,
Du mit eneste elskede Barn, om det
ikke er kommen mere Resignation.
Naar Du sees paa Ottilie og mig, har Du
i Begyelsen, Dit velsignede Smil, som bety-
der Dig saa godt, men til andre er det
som oftest meget holdt og farvastisk, det
betyder Dig ikke; det kommer ikke af det
gode, men af et bittert Sind, som tit indlet gjoer

Fromheden og Udmiggigheden i Din Sjæl,
og som lidt efter lidt kan faae en haard
og henfjensløs Magt over Din Charak-
ter, hvis Du ikke er opmærksom der-
paa. Man frijtes stadig, og det er først at
modstaa, men dobbelt først hvis man
ikke tænker; om man ikke mulig selv
har fremkaldt Frijteren.

Jeg er undertiden meget ond og bitter i mit
Sind, men da jeg ikke kan taale at huse dem-
ne Bitterhed, men bliver paa det forunder-
ligste begemlig sig deraf, saa tvinger jeg tit,
at see det, som bevrøver og forbitrer mig fra
en anden Side. Saa denne haarde Prøvelse,
som et dortigt Helbred viskelij er, kan dog gjø-
re sin store sigte. - Jeg veed ikke altid hvad
dan jeg skal faae denne anden Side frem, men
saa søjer jeg, om fromheden i min Suel, eller
i Naturen, men jeg er hvoorken oplagt til
at takke eller bede, men jeg gjør det alligevel,
og min Villie der tit, er da saa stork, at jeg ligesom
Sangeren der synger sig op, kommer tit med
Varme, at takke Gud for alle de Goder og

gløder, som jeg en Stund har glemt, at jeg sie-
de. Jeg føler mig da som en kirjet Stømpes
i alle Maader, men jeg faaer et Haab ved
Siden deraf, at Gud vel hjælpe mig, naar
jeg blot ijdmyg beder ham derom, at han
vil give mig faa stort Sjøn paa mine egne
Feil, at jeg at min Villie bliver saa stor, at
jeg fogget dem af, og Underet skeer, jeg kom-
mer for en Stund igjen til at betragte
Livet fra et religiøst Standpunkt. Velfig-
nelfen udebliver aldrig. Jeg kommer til at
stykke kenne dem med Lere, Dyd og Feil,
fordi jeg har faaet Sjøn paa mine egne
Mangler. Og det jeg før har følt, som en kum-
gende Magt over mig, og siden ^{nu} lader mig.
Troen, Haabet, og Hjertligheden, har da fejret.
Hvad Tiden en bringer, eller tager fra Dig
hjøve Carl, hold paa disse tre Elenodler, thi saa
er Du dog i Besiddelse af den højeste Lyk-
ke, og den fuldigste Følelse.

Din hengivne Moder.